

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi T. M.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn.
III AUa 1654/22,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 kwietnia 2024 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn. III AUa 1654/22 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. zaleca Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wyznaczenie terminu rozprawy w sprawie o sygn. III AUa 1654/22 w terminie trzech miesięcy od dnia zwrotu akt;**
- 3. przyznaje skarżącemu T. M. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Katowicach sumę pieniężną w wysokości 4000 (cztery tysiące) zł za okres od 18 września 2018 r. do 23 kwietnia 2024 r.;**
- 4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz T. M. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu**

Apelacyjnego w Katowicach do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi;

5. oddala skargę w pozostałym zakresie.

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

UZASADNIENIE

Dnia 13 lutego 2024 r. (data stempla pocztowego) T. M. (dalej: „skarżący”) reprezentowany przez pełnomocnika, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: „skarga na przewlekłość”) w sprawie III AUa 1654/22 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach. Pismem z 22 lutego 2024 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) Sąd Apelacyjny w Katowicach przedstawił ww. skargę Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący wniósł o:

1. Stwierdzenie przewlekłości postępowania w niniejszej sprawie,
2. Zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Katowicach do wyznaczenia terminu rozprawy w terminie 3 miesięcy od dnia rozpoznania skargi,
3. Przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącego kwoty 16.000 zł,
4. Zasądzenie od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że w dniu 10 października 2022 roku do Sądu Apelacyjnego w Katowicach, III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wpłynęła apelacja pozwanego Organu administracji publicznej - Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 września 2022 roku (sygn. akt: XI U 721/22).

W dniu 12 października 2022 roku sprawie została nadana przez Sąd sygnatura - III AUa 1654/22.

W' dniu 20 października 2022 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach wysłał na adres pełnomocnika Skarżącego odpis ww. apelacji wniesionej przez pełnomocnika organu rentowego. Jednocześnie Sąd poinformował,

iż do rozpoznania sprawy została wyznaczona przez System Losowego Przydziału Spraw SSA Antonina Grymel. Była to ostatnia czynność w sprawie podjęta przez Sąd.

W dniu 28 listopada 2022 roku do biura podawczego Sądu wpłynęła odpowiedź Skarżącego na apelację.

Brak rozpoznania spraw przez tak długi okres naraża Skarżącego na bardzo poważne konsekwencje, w szczególności finansowe. Skarżący ze względu na pogarszający się stan zdrowia i wiek, nie może podjąć stałej dodatkowej pracy. Takie działania władz publicznych odbierają Skarżącemu przyrodzoną i niezbywalną godność człowieka, która stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych - art. 30 Konstytucji RP.

Od dnia ostatniej czynności podjętej przez sąd w niniejszej sprawie tj. od dnia wysłania pełnomocnikowi Skarżącego odpisu apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji minął rok i prawie cztery miesiące.

W odpowiedzi na skargę z 14 marca 2024 r., Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach (dalej również: „SA w Katowicach”) wniósł o oddalenie skargi. W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotem sprawy objętej skargą jest kwestia wysokości emerytury policyjnej skarżącego, obniżonej decyzją organu rentowego z mocy art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 288). Wyrokiem z dnia 8 września 2022r., sygn. akt XI U 721/22 Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił skarżącemu T. M. od dnia 1 października 2017 roku prawo do emerytury policyjnej w wysokości obliczonej z pominięciem art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tj. Dz. U. z 2019 r, poz. 288 ze zm.) oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na jego rzecz. Apelacja organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Katowicach w dniu 12 października 2022 r. i została zarejestrowana pod sygn. akt III AU a 1654/22. W tym samym dniu sprawa przydzielona została sędziemu referentowi. Odpis apelacji organu rentowego został doręczony pełnomocnikowi skarżącego w dniu 9 listopada 2022 r. W dniu 28 listopada 2022 r. pełnomocnik skarżącego złożył odpowiedź na apelację organu rentowego.

Prezes SA w Katowicach podniósł ponadto, że sprawa oczekiwała na rozpoznanie zgodnie z kolejnością wpływu, nie należy ona do żadnej z kategorii spraw pilnych, zaś skarżący nie pozostaje bez środków do życia. Jak ponadto podkreślił, obsada sędziowska III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w Katowicach w 2022 roku i następnych latach była dalece niewystarczająca w stosunku do liczby spraw pozostających do rozpoznania, a ponadto sędzia referent przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim.

Prezes SA w Katowicach podsumował, że opóźnienie w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy jest wynikiem zmniejszonej obsady sędziowskiej skutkującej powstaniem znacznych zaległości w rozpoznaniu spraw oraz dodatkowo nieobecnością sędziego referenta na skutek długotrwałej choroby, natomiast skarżący nie wskazywał na swoją trudną sytuację i nie domagał się z takich przyczyn szybkiego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość jest badanie, czy doszło do naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do sądu przez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie od chwili jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, została wprowadzona w celu zapewnienia przestrzegania prawa każdego obywatela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, które zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu (art. 1 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Środkiem do realizacji tego celu jest przysługujące obywatelowi prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie naruszenia jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Stwierdzenie, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, zależy w szczególności od oceny terminowości i prawidłowości podjętych czynności przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. W ocenie tej uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania, od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej złożoności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). W przyjętym rozwiązaniu prawnym nie chodzi zatem wyłącznie o samą szybkość postępowania rozumianą jako wartość samą w sobie, ale także o uwzględnienie istoty treści tego prawa wyrażającej się w prawie do rzetelnego procesu, który nakłada na państwa obowiązek zorganizowania systemu prawnego w sposób pozwalający sądom spełnić wszystkie wynikające z niego warunki, łącznie z rozpatrzeniem sprawy w rozsądnym terminie.

Prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało wyrażone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP obok prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm., dalej: „EKPCz”). Również kryteria oceny wskazane w ustawie korespondują z tymi, które uwzględnia Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) w sprawach ze skarg o naruszenie art. 6 EKPCz w przedmiotowym zakresie.

Przy ocenie, czy długość postępowania w konkretnej sprawie była

„rozsądna” w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz, Trybunał wielokrotnie wskazywał na stopień skomplikowania sprawy, zachowanie organów właściwych do jej rozpatrzenia, zachowanie skarżącego oraz znaczenie sprawy dla niego. Ponadto przedmiotem oceny była przede wszystkim całość postępowania, która zależy także od staranności stron i podejmowanych przez nie działań dla przyspieszenia postępowania. Strona ma nie tylko powstrzymać się od składania wniosków i odwołań przedłużających rozpatrywanie sprawy, ale również podejmować kroki umożliwiające jej sprawniejsze prowadzenie. Te właśnie kryteria oraz w szczególności okoliczności konkretnej sprawy są elementami oceny, przy czym jak wskazywano w orzecznictwie Trybunału, tylko niektóre kategorie spraw ze względu na swoją naturę wymagały wyjątkowej pilności rozstrzygnięć. Należą do nich w szczególności sprawy dotyczące opieki nad dziećmi, stanu cywilnego i zdolności do czynności prawnych oraz spory ze stosunku pracy.

Pojęcie przewlekłości postępowania, również na gruncie polskiego prawa, nie jest bezpośrednio zależne od długości toczącego się procesu i okresu oczekiwana na termin rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Najwyższego nie można dokonywać ocen wyłącznie przez pryzmat czasu, jaki upłynął od momentu wniesienia pozwu do momentu wydania prawomocnego rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że przewlekłość jest pojęciem odnoszącym się do konkretnego zdarzenia, które po wnikliwej analizie należałoby uznać za nadmiernie rozciągnięte w czasie i niezasadnie przedłużające się. Co do zasady więc przewlekłość jest pojęciem względnym i zawsze musi być odnoszona do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Należy także nadmienić, że w orzecznictwie wskazuje się, że jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III SPP 33/17).

Zgodnie z dominującym poglądem wyrażanym wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, za przejaw naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki uważa się wielomiesięczną (co najmniej roczną) bezczynność sądu polegającą na przykład na niewyznaczaniu rozprawy,

także rozprawy apelacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 stycznia 2018 r., III SPP 56/17; z 22 marca 2017 r., III SPP 7/17; z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05, OSNP 2005, nr 23, poz. 384; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 120; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 121; z 14 marca 2007 r., III SPP 3/07), oczywiście jeśli nie zachodzą okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie.

Z analizy przedstawionych dokumentów wynika, że od czasu doręczenia akt wraz z apelacją pozwanego do SA w Katowicach, tj. od 10 października 2022 r. do chwili skutecznego złożenia skargi do Sądu Najwyższego, tj. do 22 lutego 2024 r. upłynęło 1,5 roku. W dniu 11 października 2022 r. nadano sprawie sygnaturę oraz wylosowano sędziego referenta. Następnie 14 października 2022 r. wydano zarządzenie w przedmiocie doręczenia powodowi odpisu apelacji. Następnie zgodnie z zarządzeniem z 5 lutego 2021 r. stwierdzono, że sprawa czeka na wyznaczenie terminu. W dniu 28 listopada 2022 r. do SA w Katowicach wpłynęła pełnomocnik odpowiedź powoda na apelację organu rentowego. Odpowiedź na apelację nie została dotąd doręczona stronie pozwanej.

Wobec powyższego bezczynność sądu w sprawie jest oczywista. Brak podejmowania dalszych czynności, zmierzających do prawomocnego zakończenia sprawy trwa na moment orzekania w Sądzie Najwyższym 1,5 roku. Taki stan sprawy nie był spowodowany działaniami podejmowanymi przez strony postępowania. Prowadzi to do wniosku, że w sprawie III AUa 1654/22 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach doszło do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Sąd Najwyższy bierze pod uwagę wyjaśnienia Prezesa SA w Katowicach, wskazujące na problemy organizacyjne obecne w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach. Należy jednak zauważyć, że przedmiotowa skarga związana jest z jednym z istotnych dla człowieka praw do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, a więc nie może zniknąć z pola widzenia konieczność przestrzegania konstytucyjnych i europejskich standardów w tym względzie. Europejski Trybunał Praw Człowieka niejednokrotnie wskazywał, że organy orzekające powinny uwzględniać również czynniki leżące poza sądem, a wynikające z zaniedbań systemowych państwa w tym zakresie. Sam fakt

braku winy sędziego w sprawnym rozpoznawaniu sprawy nie powinien mieć decydującego znaczenia. Dla strony, czy też uczestnika postępowania nie ma bowiem znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 EKPCz, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, *Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku ETPC z 7 lipca 2015 r.*, nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7).

Osobną kwestią jest natomiast ocena żądania przez Skarżącego przyznania sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za powstałą przewlekłość postępowania. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wysokość sumy pieniężnej musi być proporcjonalna do wielkości zwłoki. Należy także uwzględnić okoliczność, że suma pieniężna zasądzana w związku ze stwierdzoną przewlekłością nie ma na celu wyrównania szkody powstałej na skutek przewlekłości, ale ma stanowić swego rodzaju rekompensatę za zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie przyznanie „odpowiedniej sumy pieniężnej” na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania pełni także rolę sankcji dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości (postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 marca 2016 r., III SPP 45/16; z 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15).

W niniejszej sprawie postępowanie zainicjowane odwołaniem Skarżącego z 28 września 2017 r. (wniesionym do Sądu Okręgowego w Warszawie za pośrednictwem organu rentowego 3 października 2017 r., a zarejestrowanym w Sądzie Okręgowym w Warszawie dniu 18 września 2018 r.) toczy się od dnia rejestracji sprawy w Sądzie Okręgowym w Warszawie 5,5 roku. Przewlekłość postępowania wystąpiła na jednym z jego etapów – w postępowaniu odwoławczym – i trwa 1,5 roku. Kwota zasądzana na podstawie art. 12 ust. 4

ustawy o skardze na przewlekłość postępowania musi obejmować kwotę 500 zł za każdy zakończony rok postępowania niezależnie, czy w określonej fazie miała miejsce przewlekłość, czy też nie, przy czym musi być równa co najmniej 2000 zł. Sąd może przyznać sumę pieniężną wyższą niż 500 złotych za każdy rok trwania postępowania, jeżeli sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Data końcową ustalenia ilości lat, za które przysługuje roszczenie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania jest data orzekania w przedmiocie przewlekłości postępowania, chyba że postępowanie to zakończyło się wcześniej. Sąd Najwyższy uznał, że na rzecz Skarżącego należy zasądzić wskazaną wyżej kwotę w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie. Wysokość tej kwoty jest proporcjonalna do wielkości zwłoki, jej przyczyn oraz dotkliwości dla Skarżącego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05).

Kwota 4000 zł stanowi z jednej strony wystarczającą rekompensatę dla Skarżącego w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie z jego odwołania, z drugiej zaś stanowi sankcję dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości. Trzeba jeszcze zwrócić uwagę na wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, czynniki rzutujące na kwestię przewlekłości postępowania oraz rekompensaty związanej z jej stwierdzeniem: stopień faktycznej i prawnej zawichości sprawy, znaczenie dla strony, która wniosła skargę oraz zachowanie się strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Sprawa, której skarga dotyczy nie jest zawiła faktycznie i prawnie, ma zaś dla Skarżącego znaczenie z uwagi na charakter świadczeń, których dotyczy. Należy jeszcze wskazać, że zachowanie Skarżącego w żaden sposób nie przyczyniło się do przedłużenia postępowania. Wynikający z ustawy obowiązek uwzględniania przez sąd okoliczności, że sprawa ma istotne znaczenie dla strony, która wniosła skargę na przewlekłość i nie jest zawiła znajduje potwierdzenie w orzecznictwie zarówno krajowym, jak i międzynarodowym. Sąd Najwyższy wskazywał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych o świadczenia służące zaspokojeniu bieżących kosztów

utrzymania powinny być rozpoznawane w sposób szczególnie sprawny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05). Ponadto Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że sprawy pracownicze oraz dotyczące ubezpieczeń społecznych powinny być rozpatrywane szybciej (wyrok ETPCz z 30 października 1999 r. w sprawie Styranowski przeciwko Polsce, Reports 1998-VIII, s. 3376), a niniejsza sprawa do takich należy.

Wymaga jeszcze dodatkowego podkreślenia, że sprawa, której skarga dotyczy toczy się na skutek odwołania Skarżącego od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o ponownym ustaleniu wysokości emerytury z dnia 4 sierpnia 2017 r. nr pisma [...]. Wobec powyższego sprawa związana jest z istotnymi dla Skarżącego kwestiami bytowymi.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania orzekł, co do przyznania kwoty zadośćuczynienia jak w pkt. 3 sentencji postanowienia. Rozstrzygnięcie z pkt. 5 o oddaleniu obejmuje żądanie zasądzenia wyższej niż 4000 zł kwoty.

Z akt sprawy o sygn. III AUa 1654/22 Sądu Apelacyjnego w Katowicach nie wynika, aby w chwili wniesienia skargi na przewlekłość postępowania zostało wyznaczone posiedzenie w sprawie. Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania zalecił Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach wyznaczenie terminu rozpoznania apelacji pozwanego w terminie 3 miesięcy od daty zwrotu akt sprawy temu sądowi (pkt 2 postanowienia).

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz skarżącego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Mając na względzie dyspozycję art. 98 § 11 k.p.c. Sąd Najwyższy zasądził odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od kwoty 240 złotych

za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu postanowienia Sądu Najwyższego do dnia zapłaty (pkt 4 postanowienia).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

[SOP]

[a!]